

DOOD TO

Na zijn vertrek bij ABN Amro was topbankier Huib Boumeester actief met allerlei projecten. Zijn waarschijnlijke zelfmoord komt als volslagen verrassing.

Een 'gul en loyaal mens' die oog heeft voor zijn medemens. 'Erg attent met telefoontjes, brieven en bezoeken voor mensen die dat nodig hebben.' Zo omschreef zijn zus Pamela hem vier jaar geleden. Een maatschappelijk geëngageerd mens ook, als oprichter van drie liefdadigheidsstichtingen. Maar tegelijk een keihard bankier en manager, die opklom tot de top van ABN Amro.

Huibert Boumeester, die afgelopen zondag dood werd aangetroffen in een bos bij Windsor, even ten westen van zijn woonplaats Londen, was een vat vol tegenstrijdigheden. Er zijn aanwijzingen dat de 49-jarige Boumeester, die overleed aan een schot uit een van zijn jachtgeweren, zich van het leven heeft beroofd. Bij het ter perse gaan van dit nummer was dat nog niet officieel bevestigd. "Wij zijn diep geraakt door wat wij nu mogen aannemen dat de tragische afloop is", laat de familie weten.

Wel duidelijk is dat Boumeester, die zestien maanden geleden zijn toppositie bij ABN Amro verloor nadat de bank was overgenomen, op het eerste gezicht alles had wat iemand zich zou kunnen wensen. Vermogend zakenman met een indrukwekkende carrière, vader van drie kinderen en, ook na zijn vertrek bij ABN Amro, nog zeer actief met allerlei projecten.

Boumeester zou hebben geleden onder depressies. Volgens zijn directe omgeving ontbraken echter signalen dat hij daar de afgelopen maanden extreem onder gebukt ging. "Hij was niet in goeden doen, maar de laatste tijd juist aan de beterende hand", aldus de familiewoordvoester. Zwager Willem van der Vorm vertelde de *Daily Mail* dat Boumeester het weekend voor zijn verdwijning geen opmerkelijk gedrag had vertoond. 'Wij hadden geen enkel vermoeden dat er iets mis was.' Volgens een kennis, die de topbankier begin dit jaar van nabij meemaakte, was hij bij die gelegenheid zeer opgewekt. "Het is voor ons een

Huibert Boumeester zag zijn benoeming tot voorzitter van het bestuur van African Parks als voorrecht.

PBANKIER MYSTERIE

volslagen verrassing.”

Huibert Gerard Boumeester wordt op 16 maart 1960 geboren in Den Bosch als tweede kind in een gezin met vijf kinderen. Zijn moeder Mary-Ann is de enige dochter van Jan Fentener van Vlissingen (1907-1987), de toenmalige president-directeur van het familieconcern SHV. Zijn drie zoons – en dus de ooms van Boumeester – zijn de later toonaangevende zakenlieden Frits, Paul en John Fentener van Vlissingen.

Als telg van de familie Van Vlissingen groeit Boumeester op in een invloedrijk en welvarend milieu. De familie transformeert SHV van toonaangevende kolenhandel tot een machtig handels- en energieconcern. Boumeesters moeder laat zich in de jaren zestig echter uitkopen als aandeelhoudster.

Boumeester groeit op in Maartensdijk bij Utrecht, op het landgoed Rustenhoven van zijn grootvader Jan. Het gezin bewoont een landhuis achter het achttiende-eeuwse hoofdgebouw. Op Rustenhoven ontstaat Boumeesters liefde voor de natuur en de jacht. Het 40 hectare metende landgoed is regelmatig het toneel van jachtpartijen waarbij niet zelden ook leden van de koninklijke familie aanwezig zijn.

Boumeester studeert rechten in Leiden, waar hij lid is van studentenvereniging Minerva. Hij trouwt met de artistieke en aantrekkelijke Frederique van der Vorm (47),

HUIBERT BOUMEESTER (1960-2009) SPEELDE EEN SLEUTELROL BIJ DE OVERNAME VAN ABN AMRO

een telg van de eveneens steenrijke familie achter investeringsmaatschappij HAL. Zijn echtgenote werkt als beeldend kunstenaar en houdt toezicht op het Rotterdamse museum Boijmans van Beuningen, dat een deel van de collectie dankt aan de familie Van der Vorm. Het echtpaar krijgt drie kinderen en is officieel getrouwd, maar woont al enkele jaren gescheiden.

INDRUKWEKKENDE CARRIÈRE

Boumeester begint zijn loopbaan in 1987 bij ABN, dat drie jaar later met Amro fu-

seert tot ABN Amro. Bij die bank maakt hij indrukwekkend carrière. Het eerste deel van zijn loopbaan is hij vooral actief in de financiering van grote energieprojecten en geeft hij leiding aan afdelingen in Hongkong en Singapore.

In deze periode ontstaat zijn liefde voor Azië, die hij tot uitdrukking brengt in een van de drie liefdadigheidsstichtingen die hij in 2005 opricht. De instelling draagt bij aan de instandhouding van de Aziatische cultuur. De andere twee stichtingen bevorderen educatie en de instandhouding van flora en fauna in Europa en Afrika.

Bij ABN Amro kan Boumeester bogen op een goede relatie met Rijkman Groenink, die in 2000 bestuursvoorzitter van de bank wordt. Groenink, evenals Boumeester een fervent jager, heeft zijn benoeming deels te danken aan de steun van Boumeesters oom Frits van Vlissingen, destijds vicevoorzitter van de raad van commissarissen.

In de bestseller *De prooi*, over de ondergang van ABN Amro, is te lezen dat de goede banden met Groenink voor de carrière van Boumeester niet onbelangrijk zijn. Groenink zou hem hebben getipt dat de posities van de landenmanagers werden opgeheven. Boumeester verhuist naar Londen, waar hij de afgelopen negen jaar woonde en werkte.

Begin 2004 bereikt Boumeester met zijn benoeming tot directeur-generaal het tweede echelon van de bank. Bij de verwaarloosde divisie Vermogensbeheer stelt hij orde op zaken. Toenmalige werkne-

mers loven hem voor de opschoning, maar zijn dominante persoonlijkheid die krampachtig de regie in handen wil houden, levert hem ook vijanden op. De succesvolle reorganisatie leidt eind 2005 tot een nieuw hoogtepunt: zijn benoeming in de raad van bestuur. Hij is dan 45. In *NRC Handelsblad* zegt hij de post te hebben bereikt door zijn hele leven 'keihard te werken'.

In de top vervult Boumeester een sleutelpositie. Hij krijgt de leiding over het risicobeheer en het overnamebeleid. Nog belangrijker is dat hij verantwoordelijk

Het landhuis op Rustenhoven, waar Boumeester opgroeide.

Boumeester was de trouwe luitenant van bestuursvoorzitter Groenink.

De overnamestrijd om ABN Amro liet diepe sporen na.

ANP

wordt voor *corporate development*, ofwel de ontwikkeling van de toekomststrategie. Een klein team onder leiding van Groenink en Boumeester komt in 2006 tot de conclusie dat ABN Amro niet zelfstandig kan voortbestaan, als de bank wil blijven meespelen in de top. Boumeester leidt vervolgens fusie-beprekingen met de Britse bank Barclays. Daar weet hij zichzelf te verzekeren van een plaats in het hoogste bestuursorgaan.

In de zomer van 2007 wordt Boumeester nog eens gepromoveerd, tot *chief financial officer*. De trouwe luitenant van ►►

Groenink verdient dat jaar een basissalaris van 667.000 euro, plus een bonus van 1 miljoen euro. Daarnaast krijgt hij aandelen ter waarde van ruim 4,8 miljoen euro.

Dat het bankentrio RBS, Santander en Fortis uiteindelijk de overnamestrijd om ABN Amro wint, laat diepe sporen bij hem na. Dat is duidelijk zichtbaar tijdens de laatste aandeelhoudervergadering van de bank in september 2007. 'Boumeester sleepte zich werkelijk door zijn presentatie', signaleert *De Telegraaf* bij die gelegenheid. Als voorstander van Barclays ligt het voor de hand dat hij bij de bank geen toekomst heeft. Bij zijn vertrek in februari 2008 krijgt hij een afkoopsom van 3,8 miljoen euro.

AFRICAN PARKS

Na zijn vertrek bij ABN Amro zinkt Boumeester echter niet weg in apathie. Integendeel. Eind 2007 treedt hij toe tot het bestuur van African Parks, de organisatie die door zijn oom Paul van Vlissingen is opgericht ter behoud van natuurparken in Afrika. De instelling ligt hem, ook gezien zijn eigen stichting voor natuurbehoud, na aan het hart. Dat blijkt ook uit zijn donatie van 20.000 euro, waarmee African Parks een cd voor fondsenwerving financiert.

In de herfst van 2008 wordt Boumeester voorzitter van African Parks. In het voorwoord van het jaarverslag zegt hij dat 'een voorrecht' te vinden. Ook zakelijk blijft hij actief. Zo blijft hij commissaris bij Artemis. Een meerderheidsbelang van de Britse vermogensbeheerder is sinds 2002 in handen van ABN Amro. Dat belang wordt na de verkoop van de bank overgenomen door Fortis, en is nu deel van BNP Paribas.

Dat Boumeester na zijn vertrek bij ABN Amro commissaris blijft bij Artemis lijkt opmerkelijk. "Wij opereren echter als zelfstandige dochter, en waren blij dat Huib bij ons wilde blijven", aldus woordvoerder Ross Leckie. "Hij was zeer goed ingevoerd, en strategisch erg sterk."

Volgens een bron was Boumeester nauw betrokken bij pogingen van het management om Artemis terug te kopen van Fortis/BNP Paribas. Dat wordt door Leckie bevestigd. "Huib adviseerde ons daarbij. De buy-out is niet doorgegaan vanwege de kredietcrisis." Zijn vertrek bij Artemis kwam als een verrassing, aldus Leckie. "In februari ontvingen wij plots een eenregelig ontslagbriefje van hem. Wij hadden graag gezien dat hij bij ons was gebleven."

[MATHIJS.SMIT@REEDBUSINESS.NL]

SMAAK LAAT ZICH NIET BETWISTEN

Zijn buitenlandse correspondenten in Italië allemaal luie uitvreter die op kosten van de Italiaanse belastingbetaler persreisjes maken?

AART HEERING
woont al 20 jaar
in Rome en werkt als
correspondent voor
FEM, AD, BNR en
de Wereldomroep

Het zijn moeilijke tijden voor buitenlandse journalisten in Rome. Onze verslaggeving over de amoureuze perikelen van de premier wordt in regeringskringen niet gewaardeerd. In de hem wel gezinde pers worden wij daarom beschreven als incompetente uitvreter die aan de leiband lopen van subversieve Italiaanse collegae, af en toe lui een stukje overschrijven uit een rode krant en voor de rest hun dagen slijten in zonovergoten ijdelheid. Het zwaarst krijgt de Gruppo del Gusto ('smaakgroep') het te verduren, een afdeling van de buitenlandse persvereniging, gespecialiseerd in voeding en landbouw. Volgens Berlusconi-krant *Il Giornale* houden de leden zich vooral onledig met mateloze schrans- en slemppartijen op kosten van de Italiaanse belastingbetaler. Als actief lid van de Gruppo ben ik natuurlijk verontwaardigd over deze gratuite aantijgingen, al geef ik toe dat op onze persreizen goed wordt gegeten en gedronken. In een land waar de politiek onbegrijpelijk is en de gastronomie een dragende pijler van de economie,

Gastronomische verslagen zijn vaak wezenlijker dan de zoveelste beschouwing over politieke intriges

is dat ook een journalistieke noodzaak. Zodoende weet ik inmiddels heel wat van Apulische wijn, de ware buffelmazzarella, de bloedsinaasappels van Catania, de Piëmontese

bagna cauda, de pistachenoten van Bronte en de zeppole van Benevento, en ooit heb ik een Italiaanse journalistieke prijs gewonnen met een verhandeling over de terugkeer van de kweepeer op Sicilië. Ik geloof ook dat zulke gastronomische verslagen vaak wezenlijker zijn dan de zoveelste beschouwing over politieke intriges. Ik schrijf dit stukje in de trein op de terugweg van Modena, waar we net een interessant tweedaags programma achter de rug hebben. Met onder meer een proeverij bij een producent van echte, niet zoete lambrusco, en een diner bij tweesterrenrestaurant Osteria Franciscana. Klapstuk was de familie Pedroni, ambachtelijke makers van de echte balsamico-azijn van Modena, die niets van doen heeft met het gecarameliseerde surrogaat dat onder die naam wordt verkocht. Wanneer je de 100-jarige vaatjes ziet, waarin de most 12, 25 of 60 jaar lang rijpt en geleidelijk indikt tot een lobbige nectar, begrijp je waarom een flesje van 100 centiliter minstens 40 euro kost. Bij de lunch blijken luttel droppen genoeg om tortelli, gesmoorde kip en roomijs tot een ervaring te maken waar geen ster tegenop kan. En als wij die betovering weten over te brengen op onze lezers leveren wij ook nog eens een positieve bijdrage aan de economie. Waarmee de kritiek op de Gruppo del Gusto bewezen onzin is.